

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **MgA. P. S., Ph.D.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou,
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec XIV – Ruprechtice,

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1 – Staré město,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. SBS 15582/2020/ČBÚ-23,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. SBS 15582/2020/ČBÚ-23, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 27. 2. 2020, č. j. SBS 23846/2018/OBÚ-04/5. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobce vinným z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobce dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skrývkový řez k rypadlu KU 800/K105 organizace Severočeské Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobci pokutu 13 000 Kč a současně mu uložil též povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedl, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, obvodní báňský úřad neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby, a jako první úkon v řízení vydal dne 27. 2. 2019 příkaz. Žalobce proti tomuto příkazu podal včasný odpor, čímž došlo k jeho zrušení. Podle žalobce má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. S názorem žalovaného, že pokud se příkaz v řízení z moci úřední, který byl prvním úkonem v takovém řízení, podáním odporu ruší, neoznamuje se poté zahájení řízení, protože funkci tohoto oznámení plní zrušený příkaz, žalobce nesouhlasil již v odvolání, neboť vychází z neplatné právní úpravy, konkrétně z § 20 odst. 2 věty poslední zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nová právní úprava však toto ustanovení nepřevzala, a proto závěr žalovaného, že přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu nové jednoleté promlčecí doby nastává podáním odporu, nemá podle žalobce oporu v platném právu. Podotkl, že žalovaným citovaný § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odkazuje na § 71 téhož zákona, který upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí, nikoli na ustanovení o běhu promlčecí doby (§ 31 zákona o odpovědnosti za přestupky). K závěru, podle něhož by jednoletá doba počala běžet doručením příkazu, žalobce namítal, že by se jednalo o nepřípustnou analogii rozšiřující podmínky promlčení v neprospěch obviněného, pokud přisuzuje příkazu z hlediska účinků přerušení běhu promlčecí doby zároveň povahu oznámení o zahájení řízení i rozhodnutí o uznání viny ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jakákoli hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je podle žalobce v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřípustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázal žalobce na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.
3. V předmětné věci rozhodnutí o vině, které by mohlo mít účinky přerušení promlčení podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo učiněno až dne 27. 2. 2020. Z uvedeného žalobce dovodil, že v jednoleté promlčecí době, která počala plynout dne 1. 7. 2018, nenastala žádná okolnost, jež by běh promlčecí doby přerušila nebo stavěla, a v dané věci tak ke dni 1. 7. 2019 zanikla odpovědnost za přestupek. Podle žalobce tak měl žalovaný řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.
4. Žalobce dále namítal, že shromážděné podklady neumožňovaly obvodnímu báňskému úřadu vydat ve věci meritorní rozhodnutí o uznání viny žalobce a jeho následné potvrzení v odvolacím řízení. Samotné ztotožnění osoby, stejně jako fakt, že se udál přestupek, se podle žalobce opírá pouze o úřední záznamy policie. Osoba pachatele, průběh skutku a skutkový děj však musí být v řízení prokázány relevantními důkazy, zejména svědeckými

výpověďmi nebo v souladu se zákonem pořízenými videozáznamy, atp. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, pak musí být doložena buď úředně (dokladem předloženým po zajištění) nebo jiným průkazným způsobem identifikace (otisky prstů, DNA), případně svědecky, kdy osoba, která pachatele osobně zná, dosvědčí jeho totožnost bezprostředně po zajištění a posléze v přestupkovém řízení, případně tak může být učiněno prostřednictvím rekognice. Žalobce uvedl, že fotografie nemůže být jediným důkazem v řízení a nemůže s ní být nakládáno tak, že Policie ČR bez dalšího vysvětlení prohlásí, kdo je pachatelem činu a správní orgány toto tvrzení převezmou. V řízení nebyly podle žalobce k dispozici žádné biometrické údaje, které by umožňovaly jednoznačnou identifikaci zajištěné osoby.

5. Podle žalobce se jedná o zjevné porušení zásad presumpce neviny a *in dubio pro reo*, upravených také v § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť obvodní báňský úřad uvedl, že „žalobce dle správního orgánu v rámci projednávání přestupku nepředložil žádné relevantní skutečnosti, které by byly v rozporu se zjištěním správního orgánu“. Podle žalobce neprovedl obvodní báňský úřad ve věci žádný přímý důkaz jeho viny, ani neshromáždil ucelený řetězec důkazů nepřímých, kdy za důkaz vůbec nelze považovat předložení dokladu totožnosti. Správní orgán také žádné porovnávání fotografií neprováděl, neboť v době, kdy měl občanský průkaz za účelem ověření totožnosti v dispozici, ležel spisový materiál se shromážděnými podklady zavřený na stole v kanceláři, kde ústní jednání proběhlo. Ostatně, v protokolu z jednání není o srovnání žádný záznam.
6. Žalobce se domníval, že z důvodu z důvodu přímého kontaktu s důlní technikou v podobě překonávání dopravníkových pásů mu byla příkazem uložena přísná pokuta. Dle žalobce vyplývá skutečnost, kde měl být zajištěn, z ručně psaného úředního záznamu policií a z mapového podkladu. Obviněný přitom není v řízení povinen prokazovat svou nevinu či zpochybňovat závěry, k nimž dospěla policie, kdy nositelem důkazní povinnosti, za dodržení výše citovaných zásad, je bezvýhradně správní orgán. Jako podklad pro skutková zjištění nemůže sloužit úřední záznam ani mapa důlního díla, ale skutkový děj musí být v řízení prokázán relevantními důkazy.
7. Žalobce považoval postup obvodního báňského úřadu za rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. K tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008- 115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Podotkl, že správní orgán je povinen vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro své rozhodnutí, avšak ve správním řízení nebylo provedeno žádné dokazování, ani výslechem svědků či přehráním videozáznamu. K pravomocným příkazům z jiného správního řízení dodal, že jimi nemůže být prokázána jeho vina a předchozí neoprávněný postih nemůže být důvodem pro další neoprávněné potrestání, ani jimi není správní orgán vázán při posuzování viny.
8. V řízení žalobce rovněž namítal porušení zásady *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byl uznán vinným, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byl postižen, a to dokonce dvěma pravomocnými rozhodnutími. Závěr žalovaného, že přestupky žalobce byly spáchány ve vícečinném souběhu, neboť k nim došlo různými jednáními a k porušení rozdílných právních zájmů, nemá podle žalobce oporu v podkladech rozhodnutí. Měl za to, že jde o souběh jednočinný. V předchozí věci, vedené u Městského úřadu v Litvínově, byl žalobce uznán vinným za to, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesplnil pokyn policisty tím, že vnikl do důlního díla. Ve věci vedené městem Litvínov, Komisí pro projednávání přestupků byl žalobce pravomocně uznán vinným, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice vnikl vědomě a úmyslně neoprávněně do důlního díla. V nyní projednávané věci byl žalobce uznán vinným pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, podle žalobce vyplývá i z pokynu policisty, na který odkázal. Za shodné považoval i následky projednávaných přestupků, neboť pokyn byl policií uložen kvůli blízkosti důlního díla, aby byly ochráněny životy a zdraví účastníků akce a majetek vlastníka dolu, a stejná ochrana hodnot vyplývá i z cedula zakazující vstup. Zásada zákazu dvojího trestání upravená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemůže být prolomena ani tím, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.

9. Dále žalobce konstatoval, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku a důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozují spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží. Uvedl, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. A i kdyby bylo prokázáno, že jednáním kladeným mu za vinu ohrozil sebe samého, nemůže mu být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu ČR sankcionovat. Rovněž ohrožení ostatních aktivistů a zaměstnanců dolu z provedení dokazování nijak nevyplývá. Z hlediska proporcionality to pak byl naopak klimatický protest, který se uskutečnil v zájmu ochrany života a zdraví, přičemž podle žalobce v žádném případě nebyl hrozícímu nebezpečí klimatické krize neadekvátní. Podotkl, že by se nejednalo o první případ, kdy by byl takový protest příslušnými orgány shledán legitimním, a že odmítavý postoj k pokračující těžbě hnědého uhlí je v souladu s cíli mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána. Protestující se snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodal, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že námitku zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby žalobce v odvolacím řízení neuplatnil, a jde tedy nad rámec otázek, které by mohl žalovat. Pro úplnost se však žalovaný rozhodl vyjádřit i k této otázce. Příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 a § 150 správního řádu, má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Vzhledem k tomu, že právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že zrušený příkaz v plném rozsahu a se všemi právními důsledky nahrazuje oznámení o zahájení řízení. Žalovaný proto trval na tom, že k přerušení běhu promlčecí doby došlo ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědnosti za přestupky dne 11. 3. 2019, kdy byl doručen příkaz ze dne 27. 2. 2019, č. j. SBS 23846/2018/OBÚ-04/1. V nové promlčecí době jednoho roku pak obvodní báňský úřad vydal dne 27. 2. 2020 rozhodnutí, čímž došlo k opětovnému přerušení běhu promlčecí doby. Rovněž neuplynula objektivní tříletá promlčecí doba ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalovaného tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě považoval žalovaný za nepřipadný, neboť soud se v daném rozsudku posouzení účinků zrušeného příkazu na běh promlčecí doby nezabýval, protože to pro posouzení námitky zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby nebylo v dané věci nezbytné.

11. Za nedůvodnou označil žalovaný také námitku neprokázání přestupku. Jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobce a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a datem, došlo podle žalovaného k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a obvodní báňský úřad zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalovaný odmítl, že by obvodní báňský úřad opřel svůj výrok pouze o úřední záznam a oznámení o přestupku, neboť v rámci rozhodování ověřil a doložil, že je v místě zadržení žalobce rozhodnutím obvodního báňského úřadu povolena hornická činnost na lomu Bílina a v době spáchání přestupku existovalo řádné vymezení hranice povolené hornické činnosti výstražnými tabulkami spojenými páskou a nápisy upozorňujícími na zákaz vstupu do ohraničené oblasti. Žalobce podle žalovaného rovněž nevyužil možnosti předložit důkazy svědčící v jeho prospěch. Žalovaný uvedl, že ačkoli úřední záznam nebyl vnímán jako důkaz, mohl z něj obvodní báňský úřad vycházet jako z podkladu pro rozhodnutí, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, označil žalovaný za nepřiléhavý, neboť řešil typově jiný případ. Z policejního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl policií zadržen na pracovní pláni prvního skryvkového řezu lomu Bílina s uvedenými souřadnicemi a následně eskortován k dalším úkonům, neměl u sebe průkaz totožnosti a odmítal součinnost s policií, která pořídila jeho fotografii, na jejímž základě byl policií následně ztotožněn. Podle názoru žalovaného nelze vyvodit, že žalobce nespáchal přestupek jen proto, že se neprokázal na místě osobním dokladem. Identifikace žalobce proběhla běžně používanou metodou, tj. srovnáním fotografie obviněného s fotografií, uvedenou v databázi registru obyvatel. Žalobce navíc spáchal na stejném místě a téměř ve stejnou dobu v rámci svého jednání další přestupek, za který byl pravomocně uznán vinným Městským úřadem Litvínov, což sám v žalobě uvedl. Podle žalovaného na něj lze tudíž pohlížet jako na osobu, která se podle pravomocného rozhodnutí nacházela na místě, kde je to zakázáno a kde je povolená hornická činnost. V daném případě bylo spáchání přestupku žalobcem jednoznačně prokázáno a bylo dostatečným způsobem zadokumentované policií. Další dokazování spáchání přestupku proto žalovaný označil za nadbytečné.
12. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že příkazy Městského úřadu Litvínov ze dne 5. 11. 2018, č. j. OKT/704/2018/ŠIK a č. j. OKT/705/2018/ŠIK (pozn. soudu: příkaz Města Litvínov, Komise pro projednání přestupků, č. j. OKT/704/2018/ŠIK a příkaz Městského úřadu Litvínov, č. j. MELT/69105/2018), byla žalobci pravomocně uložena pokuta za přestupek proti pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), neboť neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci a za nesplnění pokynu policisty k zajištění účelu shromáždění podle § 8 odst. 4 zákona č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“), který byl vydán za účelem zajištění řádného a pokojného průběhu shromažďování jakožto projevu ústavou zaručeného shromažďovacího práva. Rozhodnutím obvodního báňského úřadu byl žalobce shledán vinným z porušení jiných významných zájmů chráněných horním zákonem, konkrétně došlo k ohrožení zdraví a života jeho samotného, ostatních aktivistů i zaměstnanců dolu. Podle žalovaného je tedy evidentní, že porušení či ohrožení chráněného zájmu, tedy právně významný následek, je u obou řízení, ve kterých byla žalobce uznán vinným, odlišný. K dělení pachatelova jednání na různé skutky žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25. Podle žalovaného se žalobce pouze snaží zneprůhlednit okolnosti spáchání přestupku tím, že slučuje různá přestupková jednání, kterých se účastníci akce „KLIMAKEMP 2018“ dne 30. 6. 2018 v lomu Bílina dopustili.

13. Žalovaný za nedůvodnou označil také námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobce spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobce, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobce, že jeho jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Jednáním žalobce podle žalovaného došlo rovněž k porušení právem chráněného zájmu na bezpečném a hospodárném dobývání výhradního ložiska, přičemž pojem bezpečné je třeba vztáhnout na bezpečnost a zdraví všech osob v zájmovém území vykonávané hornické činnosti, tedy včetně žalobce, který se v době před jeho zadržením nacházel na území dolu Bílina, kam je vstup zakázán. Právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí však neopravňují žalobce bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobce, že jednal v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědého uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

14. V replice žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného je zmatečné a vnitřně rozporné, když současně tvrdí, že žalobce opakuje odvolací námitky a zároveň konstatuje, že námitku promlčení žalobce neuplatnil v rámci odvolacího řízení, tudíž nemůže být součástí žalobních bodů. Žalobce k tomu uvedl, že uplatnění žalobních bodů v průběhu správního řízení není podmínkou jejich uplatnění v rámci správního žaloby, přičemž k případnému promlčení je potřeba přihlídnout z úřední povinnosti. Žalobce dále uvedl, že žalovaný ve vyjádření uvedl skutečnosti, které jsou nepřiléhavé věci žalobce, například to, že se žalobce nebránil v průběhu správního řízení. Žalobce dále uvedl, že žalovaný chybně považuje za důkaz toho, že žalobce skutek spáchal, příkaz Městského úřadu v Litvínově. Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 41 A 15/2020 přitom žalovaný odůvodňuje odlišný postup od Městského úřadu v Litvínově tím, že žalovaný není takovým rozhodnutím vázán, kdy se dle jeho názoru jedná o samostatné a odlišné případy.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Žaloba není důvodná.
18. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobce uplynutím promlčecí doby.
19. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do výše 15 000 Kč.
20. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“*
21. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“*
22. Z § 32 odst. 2 téhož zákona přitom plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku a b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
23. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
24. V rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019-24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že příkaz, proti kterému byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, takovým příkazem však bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky (viz bod 26). Stejný právní názor vyplývá také z rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 109/2020-44, v němž Nejvyšší správní soud opět výslovně uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení, a přerušení běhu promlčecí doby se tedy váže na jeho doručení. Obdobný závěr obsahuje rozsudek ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 As 48/2018-43. Že má být při volbě mezi alternativami dle § 32 odst. 2 písm. a) nebo b) příkaz považován za oznámení o zahájení řízení, implicitně plyne také z rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 84/2018-32.

25. Lze shrnout, že smyslem příkazu jako prvního úkonu v řízení je jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor), a jednak samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, a v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení. Také komentářová literatura hovoří ve prospěch názoru, že „pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, tak by se počátek nové promlčecí doby měl odvíjet od okamžiku, kdy se obviněný z přestupku s příkazem seznámil (tedy, kdy se dostal do jeho právní sféry)“ (srov. JEMELKA, L. VETEŠNÍK, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020. Cit. dle Beck-online, § 32). Posuzování běhu promlčecí doby v případech, kdy byl příkaz prvním úkonem v řízení, se tedy má opírat o § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Tím spíše v situaci, kdy je proti příkazu podán odpor, kterým se příkaz (coby rozhodnutí o vině) ze zákona ruší (§ 150 odst. 3 správního řádu) a zůstává pouze oznámením o zahájení řízení, nelze vyvodit jiný závěr, než že okamžikem přerušení běhu promlčecí doby je doručení příkazu ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
26. Není sporu o tom, že příkaz je rovněž rozhodnutím, jímž se obviněný shledává vinným, je-li však prvním úkonem v řízení (tzn. byli-li proti němu podán odpor), má také účinky oznámení o zahájení řízení, a přerušení běhu promlčecí doby je tak potřeba vázat primárně na jeho doručení. V daném případě přitom nelze argumentovat, že soud má s ohledem na zásadu *in dubio mitius* přistoupit k výkladu příznivějšímu pro pachatele přestupku. Ač by totiž v posuzované věci byla pro žalobce příznivější aplikace § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, je zřejmé, že v jiných případech tomu může být naopak. Zákon a jeho ustálený výklad přitom musí v této otázce vzhledem k zásadě právní jistoty směřovat k jednoznačnému závěru. Z úvah o dopadech obou řešení navíc, ač na rozdíl od posuzovaného případu, vyplývá, že většinově příznivější je pro pachatele právě aplikace § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť takový výklad brání tomu, aby si správní orgány „prodlužovaly“ lhůtu k projednání přestupku vydáváním příkazů těsně před jejím uplynutím, nebo nevyvíjely dostatečnou snahu příkaz řádně doručit. Zároveň zajišťuje, že se obviněný z přestupku o tom, že je proti němu vedeno řízení o přestupku (a že v něm byl příkazem shledán vinným), dozví ještě před uplynutím promlčecí doby (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37, bod 22).
27. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby dle výše prezentovaných závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu, které zdejší soud sdílí. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu připadl na 30. 6. 2019. Dne 27. 2. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 23846/2018/OBÚ-04/1. Z doručení je zřejmé, že k jeho doručení došlo dne 11. 3. 2019. Proti příkazu podal žalobce dne 14. 3. 2019 odpor. Dnem doručení příkazu, který byl později z důvodu podání odporu zrušen, byla podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, neboť příkazem bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku. Dnem 12. 3. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 11. 3. 2020. Obvodní báňský úřad ve věci rozhodl

rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. SBS 23846/2018/OBÚ-04/5, které bylo vypraveno dne 27. 2. 2020.

28. Z výše uvedeného je zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od doručení příkazu ze dne 27. 2. 2019 připadl na 11. 3. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby vydal obvodní báňský úřad rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, jímž shledal žalobce opětovně vinným, a to dne 27. 2. 2020, kdy je podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu odeslal právní zástupkyni žalobce elektronicky prostřednictvím datové schránky (vypraveno dne 27. 2. 2020). K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby.
29. Žalobce dále namítal, že žalovaný svým postupem porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byl uznán vinným, byl v jednočinném souběhu s činem, za který již byl postižen. Soud považuje za nutné nejprve zodpovědět otázku, zda v případě žalobce a jeho počínání na předmětných pozemcích se jednalo o vícečinný, nebo o jednočinný souběh přestupků. Soud se přiklání k závěru, že se jednalo o souběh vícečinný.
30. Zásada *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, je na ústavní úrovni upravena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků ČR, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž *„nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“* Ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.
31. V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skryvkový řez k rypadlu KU 800/K105, organizace Severočeské doly a. s., kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán, kde byl v k. ú. Libkovice u Mostu, GPS souřadnice 50°33'43,9'' N; 13°41'51,7'' E, zajištěn Policií ČR z důvodu protiprávního jednání. Zmíněným vniknutím do důlního díla žalobce ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem.
32. Příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 5. 11. 2018, č. j. MELT/69105/2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice na souřadnicích 50°33'43,9'' N; 13°41'51,7'' E nesplnil pokyn policisty udělený na základě § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sloužící k zajištění účelu shromáždění, čímž ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku.
33. Příkazem Města Litvínov, Komise pro projednávání přestupků ze dne 5. 11. 2018, č. j. OKT/704/2018/ŠIK, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice na

souřadnicích 50°33'43,9'' N; 13°41'31,7'' E neuposlechl výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci.

34. Přes časovou a místní souvislost mezi oběma shora uvedenými popisy jednání je z oznámení o přestupku ze dne 24. 7. 2018, č. j. KRPU-140499-2/PŘ-2018-040672, podle názoru soudu zřejmé, že všechny přestupky byly spáchány jak odlišným jednáním, tak s odlišným následkem. Zatímco přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona se žalobce dopustil tím, že neoprávněně vnikl do důlního díla, přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím se dopustil až následně v době, kdy se již nacházel v důlním díle a neuposlechl výzvu Policie České republiky, aby je opustil. Spácháním přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona žalobce ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, zatímco spácháním přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Zjevně se tedy jednalo o odlišný následek protiprávního jednání, který je z hlediska odpovědnosti za přestupek rozhodný. Soud proto uzavírá, že se v tomto případě jedná o vícečinný souběh přestupků, tudíž nebyla porušena zásada *ne bis in idem* a námitka není důvodná.
35. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání přestupku, neboť podle žalobce nebyla prokázána jeho totožnost. Při prokázání totožnosti vycházel obvodní báňský úřad z oznámení o přestupku, seznamu dodatečně ustanovených osob, dále z pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov ze dne 5. 11. 2018, č. j. MELT/69115/2018, a příkazu Města Litvínov, Komise pro projednávání přestupků, ze dne 5. 11. 2018, č. j. OKT/704/2018/ŠIK.
36. Z oznámení o přestupku plyne, že řízení o přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod č. j. KRPU-133178/PŘ-2018-040672. O přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím rozhodl Městský úřad Litvínov pravomocným příkazem ze dne 5. 11. 2018, č. j. MELT/69105/2018. O přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích rozhodlo Město Litvínov, Komise pro projednávání přestupků pravomocným příkazem ze dne 5. 11. 2018, č. j. OKT/704/2018/ŠIK. Podkladem pro oba příkazy bylo stejné oznámení o přestupku a seznam ustanovených osob jako v předmětném správním řízení. Toto vyplývá jednak ze samotných příkazů, kde je uvedeno shodné datum, místo i čas spáchání přestupku, a dále také ze seznamu dodatečně ustanovených osob, kdy nad fotografií žalobce je uvedeno č. j. KRPU-133178/PŘ-2018-040672, tedy to číslo jednací, o kterém bylo rozhodnuto výše uvedenými příkazy Městského úřadu Litvínov a Města Litvínov. Za stěžejní podklad považuje soud pravomocný příkaz, ze kterého je prokázáno, že žalobce se v daném čase nacházel v místě spáchání přestupku, přičemž v řízeních vedených Městským úřadem Litvínov a Městem Litvínov nijak nezpochybnil skutečnost, že by to byl on, neboť proti těmto příkazům nepodal odpor. Dalším klíčovým podkladem pro rozhodnutí byl podle názoru soudu také seznam dodatečně ustanovených osob, podle kterého byl žalobce ztotožněn Policií ČR. K tomuto seznamu soud uvádí, že se nejedná o úřední záznam, ale o podklad rozhodnutí poskytnutý policií. Na základě těchto podkladů lze podle názoru soudu učinit závěr, že totožnost žalobce byla prokázána, neboť oznámení o přestupku původně vedeného na neznámého pachatele, ve kterém je uvedeno, že řízení o přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod KRPU-133178/PŘ-2018-040672 a jehož součástí je i fotografie pachatele, bylo ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním řízení doplněno seznamem dodatečně ustanovených osob, v němž policie provedla ztotožnění žalobce pomocí fotografií, z nichž jedna je výřezem fotografie obsažené v oznámení o přestupku. V seznamu dodatečně ustanovených osob je nad fotografiemi žalobce uvedeno číslo jednacích, jež se shoduje s číslem jednacím oznámení o přestupcích, o kterých rozhodly Městský úřad Litvínov a Město Litvínov, Komise pro projednávání přestupků, pravomocnými příkazy.

37. Je pravdou, že tvrzení obvodního báňského úřadu, že při ústním jednání provedl porovnání fotografie žalobce z předloženého občanského průkazu s fotografií obsaženou v seznamu dodatečně ustanovených osob, nemá oporu ve správním spisu, jelikož o tomto postupu obvodního báňského úřadu není v protokolu o ústním jednání žádná zmínka. Tato skutečnost představuje vadu řízení, která ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož ostatní skutečnosti, na základě kterých ověřoval obvodní báňský úřad totožnost přestupce, jsou dostačující k prokázání totožnosti žalobce. Soud námitku nedostatečného ztotožnění žalobce považuje za účelovou, neboť na straně jedné žalobce argumentuje tím, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, když se tohoto přestupku měl dopustit v jednočinném souběhu s přestupkem, z jehož spáchání byl pravomocně uznán vinným, a na straně druhé tvrdí, že se přestupku projednávaného v tomto správním řízení nedopustil.
38. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“*
39. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka přestupku. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti buď i v nepatrné míře. Lze vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
40. Žalobce zpochybňoval existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu.
41. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda určité jednání lze označit za přestupek, a zda tedy došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jeho jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností nemůže být žalobcem uváděná dlouhodobá ochrana veřejného zájmu, neboť snaha upozornit na klimatickou krizi neopravňuje k porušování platných právních předpisů. Soud dále uvádí, že pouhou účastí na protestu se žalobce přestupkového jednání nedopustil. Toho se dopustil až v okamžiku, kdy se oddělil od trasy protestu a neoprávněně vnikla do důlního díla.

42. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobcem naplněn bez pochybností, neboť žalobce vnikl do prostoru důlního díla, čímž ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem a zároveň též zájem na ochraně života a zdraví osob. Předmětná námitka tak není důvodná.
43. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. dubna 2022

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

